

Havbruksforvaltning mot 2030

Kine Mari. Karlsen og Roy Robertsen
Havbruk2018-konferansen, 18. april, Oslo

Rammene er ikke alltid tilpasset vekstambisjonene

Krav om at havbruksforvaltningen bør forbedres

Det helhetlige inntrykket Nærings- og fiskeridepartementet sitter med, er at dagens organisering er et hinder for en effektiv og god forvaltning.

Meld. St. 22 (2015-2016), s. 49

38 **Debatt** Søndag 15. mars 2016 | Dagbladet

Hastar med styring av havbruk

Nye areal vil bli teke i bruk av havbruksnæringa. Det hastar å finne ut korleis spørsmålet om grunnrenta skal handterast.

Gavil Bjørkan var i kronikken sin i DN 3. februar fingeren på to viktige foramen om ein ser overordna på forvaltninga av havbruksnæringa i dag:

- manglande ivaretaking av at grunnrenta kjem fellesskapet til gode
- manglande handtering av prinsippet om at forureinaren skal betale.

At prinsippet om at forureinaren betaler også ber handhavet overfor havbruksnæringa, er etter vårt syn opplagt. Korleis ein handterer spørsmålet om grunnrenta er kanskje ikkje like opplagt.

Då næringa vart etablert så smått alt i 1970-åra, var det langt frå opplagt at dette var ei næring som kom til å bli ein godigen økonomisk oppnær. Når ein så skulle utfordre politikkens for å styre akvakulturnæringa, var det nok meir nærliggjande å sjå til handbuket, som jo også er startpunktet for den moderne havbruksnæringa, enn til petroleumsnæringa.

I starten var også regjeringa av eige skap streng. Til dømes kunne ikkje nokon ha majoritetshavne i meir enn eitt oppdrettsanlegg.

Konkurransen om konsesjonane på 1980-talet var hard. Talet på sekundær var større enn talet på konsesjonar som vart gitt.

På tross som sette grenser for kor mange konsesjonar som

legge har eit ekstra ansvar for å forvalte desse til det beste for oss alle. Kvart oppdrettsanlegg får i praksis okkupere areal til ei svært lukrative verksemd. Areal som blir brukt, er dessutan ikkje berre merklare vi ser, men areal

ein til illustrasjon bestemt at 20 til 60 prosent av den vestlandske ein plan medføre, skal betalast tilbake til samfunnet ved sal av arealet, eller ved trygging på arealet.

Begge tinga har på agendaen å

Innlegg
Fredrik Holth
og Katrine
Borch Hansen

I statsallmennin-
eane til fiels blir

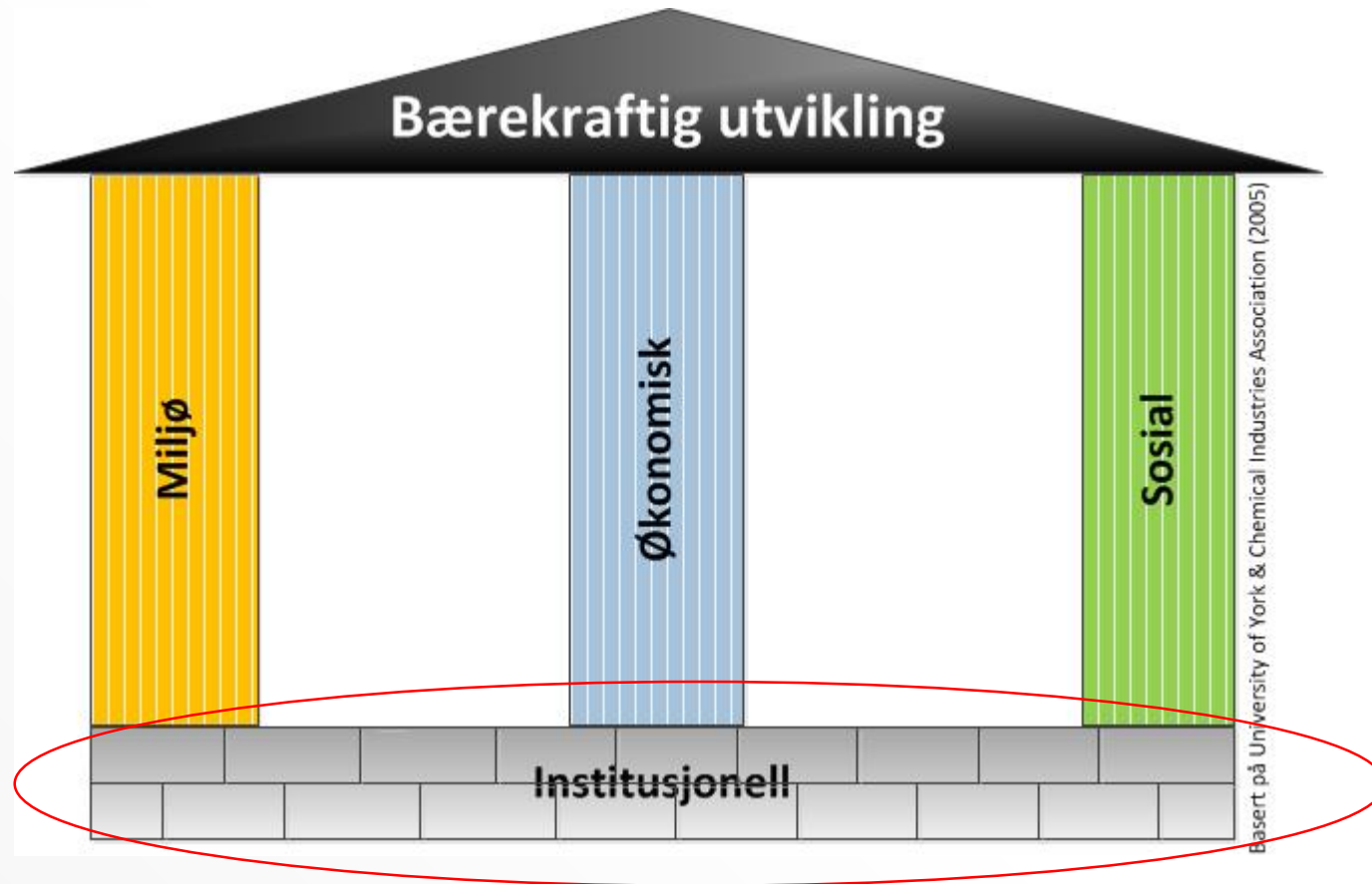
Vi har ikkje privat eigedomssett til areal til qns. Dermed kan det også hevda at det offentlege har eit ekstra ansvar for å forvalte desse til det beste for oss alle. Kvart oppdrettsanlegg får i praksis okkupere areal til ei svært lukrative verksemd, skriver innleggforfatteren. Her Lerøy Aursan anlegg i Kjøgen i Nord-Troms. Foto: Per Thøra

Havbruksforvaltning mot 2030

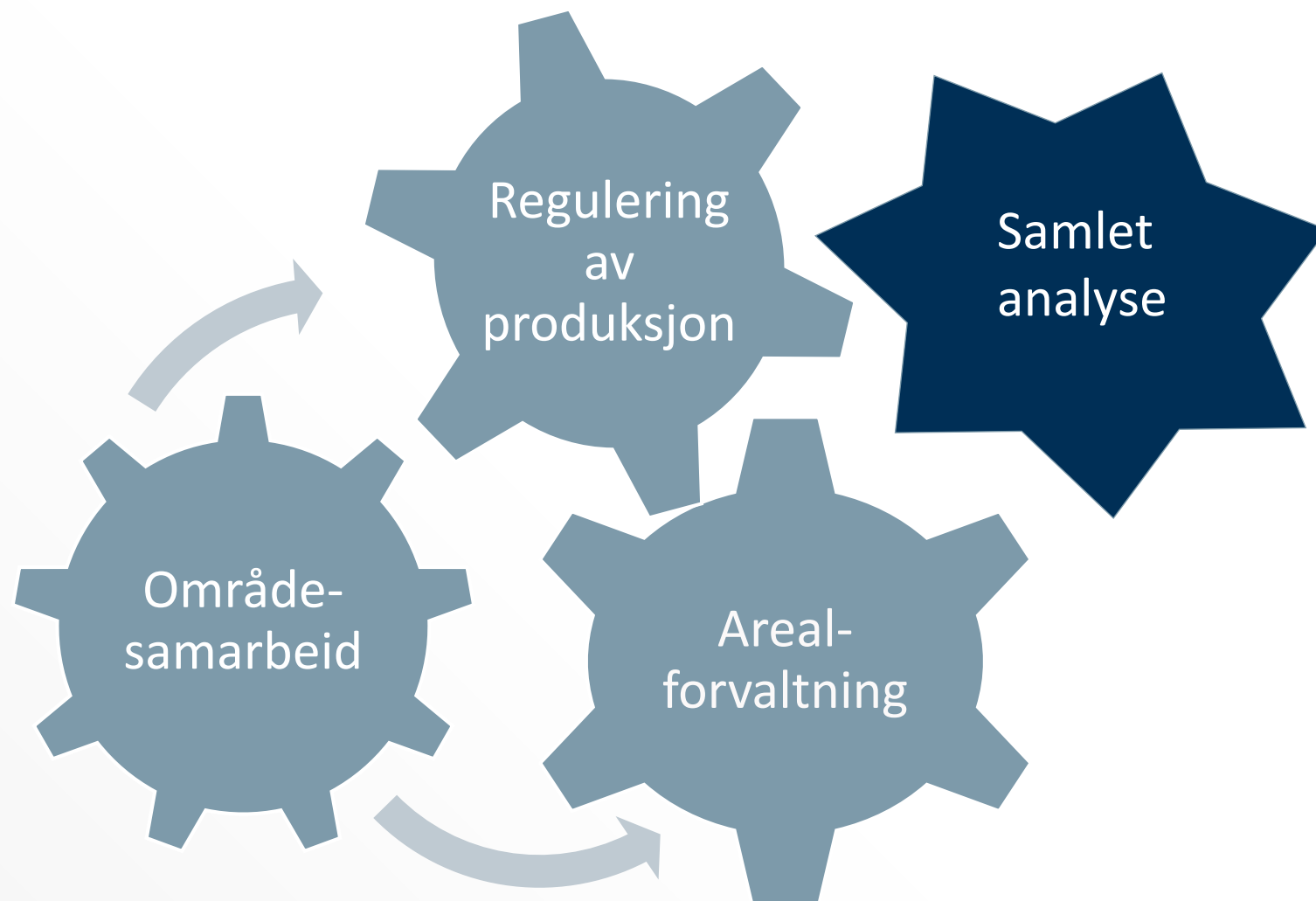
Mål:

- Å utarbeide ulike alternativer for forvaltningen av havbruksnæringen og arealer i sjø
- Å analysere hvilke konsekvenser de ulike forvaltningsalternativene har for utviklingen av havbruksnæringen

Bærekraftig utvikling

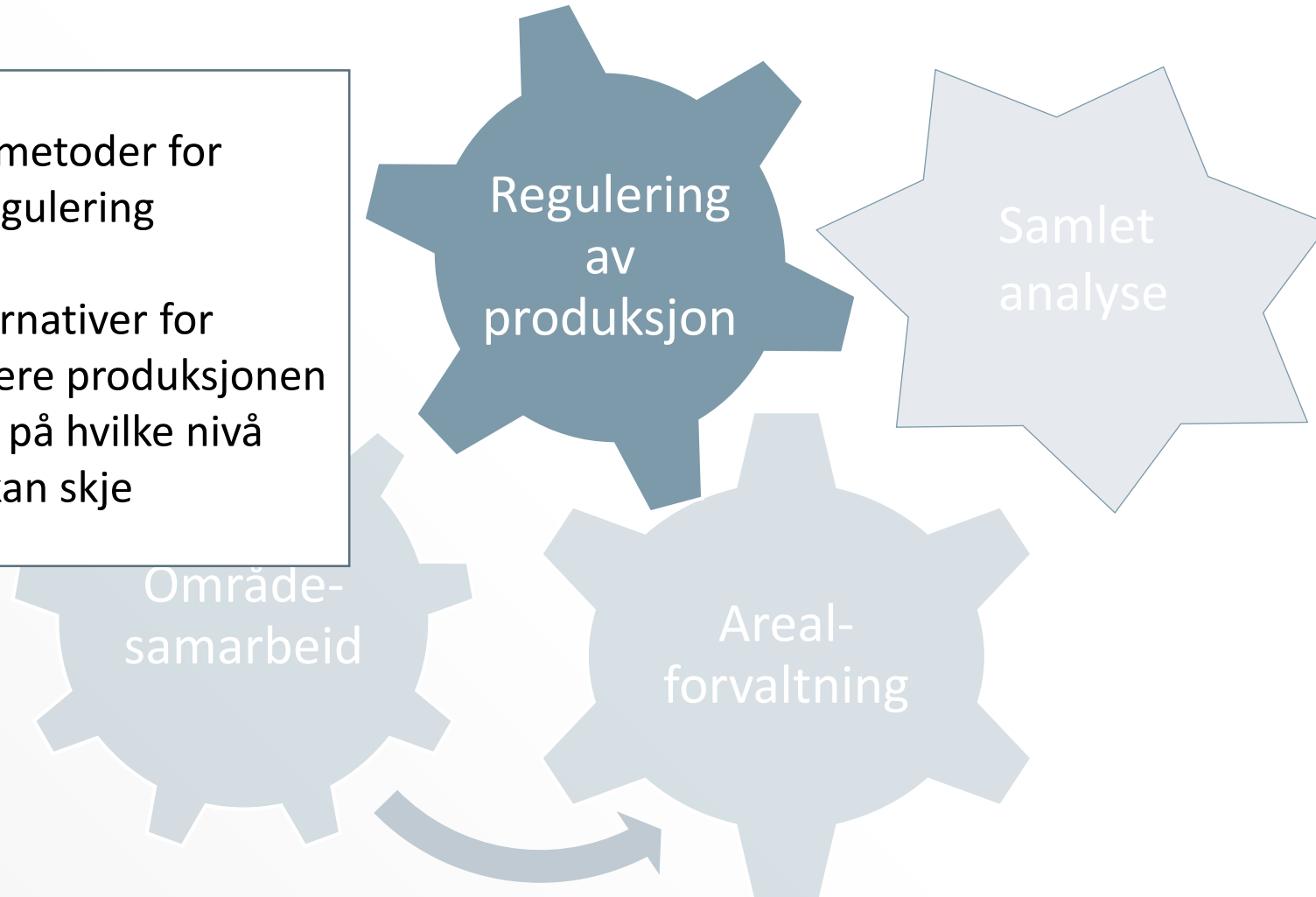

Prosjektets fokus

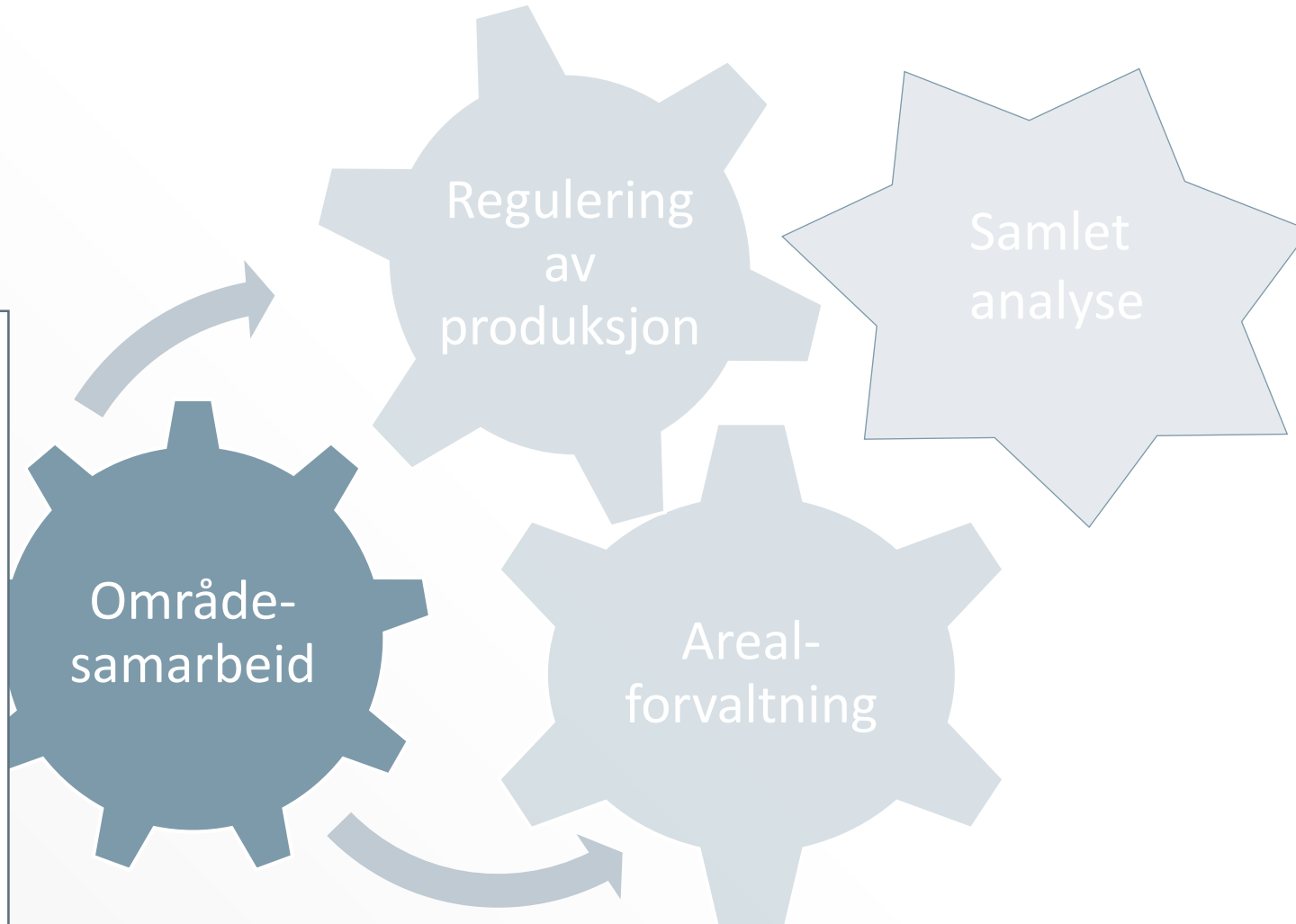
Regulering av produksjon

- Vurdere ulike metoder for produksjonsregulering
- Lage ulike alternativer for hvordan regulere produksjonen i fremtiden og på hvilke nivå reguleringen kan skje

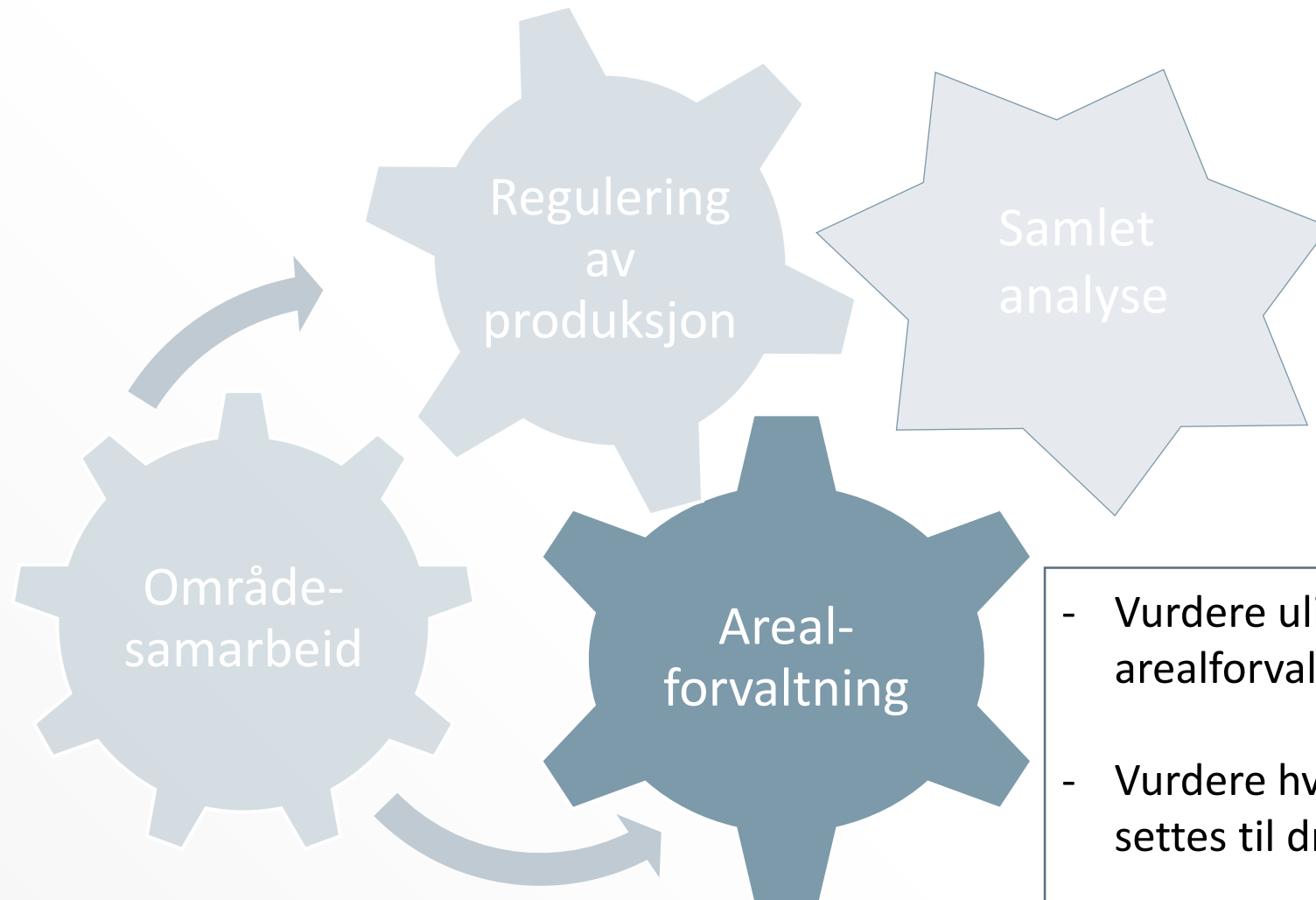

Områdesamarbeid

- Vurdere ulike områdesamarbeid
- Kan dette brukes som tiltak for å optimalisere produksjonen?
- Lage forslag hvordan organisere områdesamarbeid

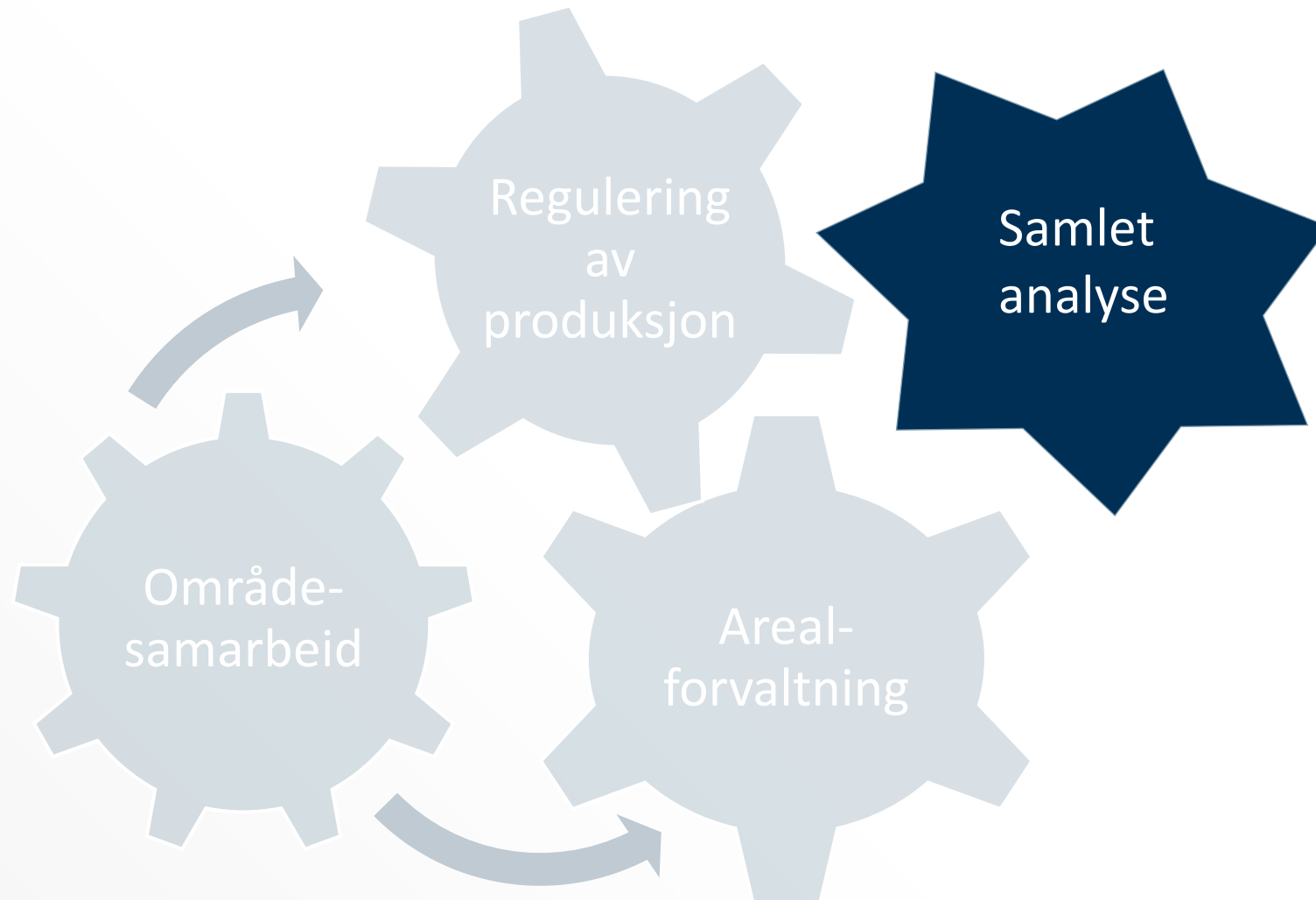

Arealforvaltning

- Vurdere ulike former for arealforvaltning
- Vurdere hvilke krav som kan settes til drift av en lokalitet
- Analysere konsekvenser av ulike alternativer for ressursrente

Samlet analyse

- Analysere ulike forvaltningsalternativer
- Vurdere juridiske implikasjoner

Om prosjektet

Varighet: November 2017 – Juni 2020

Finansiering: FHF

Prosjektleder: Roy Robertsen, seniorforsker Nofima

Partnere:

